SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 237. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 11, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го ГРУДНЯ 1987 Ч. 237. РІК XCIV.

ПЛАСТОВА ДЕЛЕҐАЦІЯ ПЕРЕДАЛА ПЕТИЦІЮ У БІЛОМУ ДОМІ

Вашінгтон. — Як уже інформовано тут у п'ятницю, 4-го грудня, о год. 5-ій по полудні у Білому Домі прийнято делеґацію пластунів із ЗСА, що складалася із голови КПС в ЗСА пл. сен. Ігоря Сохана, членів КПС пл. сен. Андрія Бігуна та пл. сен. Юрія Попеля та четверо новацтва і двоє юнаків, яку прийняв Лінас Коєліс, асистент Президента для етнічних справ.

Зустріч була призначена на 15 хвилин та її не було легко в цей час саме в навечер'я розмов на вершинах дістати. Однак Л. Коєліс зацікавився щиро пластунами і провів з ними цілу годину на розмові, випитуючись про методи пластового виховання і про кількість та ширину дії пластової організації.

Головною метою відвідин пластунілв в Білому Домі не була їхня праця, а лист до Роналда Регена з проханням вставитися в часі розмови з Міхаїлом Ґорбачовим за 10-ох українських політичних в'язнів, які далі караються у найгіршому таборі праці ч. 36-І в Пермській області: Микола Горбаль, Віталій Калиниченко, Іван Кандиба, Василь Овсієнко, Євген Поліщук, Семен Скалець, Григорій Приходько, Петро Рубан, Левко Лук'яненко, Іван Сокульський.

Рівночасно у листі було згадано, що в тому самому таборі померли такі відомі правозахисники як В. Стус, В Марченко, О. Тихий і Ю. Литвин.

Л. Коєліс поінформував пластову делеґацію що лист був переданий Президентові раніше враз із листою тих десятьох в'язнів і вона є на порядку нарад до обговорення із М. Ґорбачовим. Сам Л. Коєліс у справах українських політичних в'язнів добре обізнаний і не потребував від делеґації багато вияснень.

Після відвідин у Білому Домі пл. сен. І. Сохан дав ще інтерв'ю для „Голосу Америки" і „Радіо Свобода", щоб поінформувати плро ціль відвідин пластунів у Білому Домі.

Автобусами з Філядельфії ідуть на концерт Тисячоліття в Лінкольн Центрі

Філядельфія (О. Луцький). — Як про це інформовано раніше, делеґація Фундації ім. „Мазепа" відвідала була свого часу Архиєпископа й Митрополита Української Католицької Церкви в ЗСА Стефана Сулика та стемфордського Епарха Василя Лостена, які поблагословили ініціятиву фундації відзначити Тисячоліття Християнства в Україні величавим концертом української релігійної музики у виконанні широко відомих американських музичних і оперних сил у Ню Йорку в неділю, 14-го лютого 1988 року.

Отримавши також запевнення співпраці від УНСоюзу і патронат Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні, опубліковано недавно в українській пресі великі оголошення, що цей концерт відбудеться 14-го лютого 1988 року в Айвері Фішер Голл, Лінкольн центрі в Ню Йорку.

Послідовно з цим, Управа Товариства Українсько-Американських Сеньйорів у Філядельфії, щоб улегшити своїм членам (а то й іншим українським громадянам, не-сеньйорам) взяти участь у тому концерті, організує поїздку автобусом, або й більшим числом автобусів, залежно від кількости зголошених осіб з Філядельфії до Ню Йорку в неділю, 14-го лютого 1988 року.

Виїзд з Філядельфії від Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар рд., о 2-ій год. по полудні. Автобус підвезе учасників безпосередньо до місця концертової залі. Після концерту, який почнеться о 8-ій год. вечора, поворот з Ню Йорку назад до Філядельфії приблизно коло години 10:30 вечора. Квиток на автобус виносить 12 дол. від особи, а найнижча ціна квитка на концерт — 45.00 дол. або 75, 100, 125 чи 250 дол. цей останній включно з прийняттям по концерті.

Щоб мати змогу замовити завчасу квитки на концерт і щоб оплатити відповідний автобус, треба всім, хто дотепер зголосився на поїздку телефонічно, або хто ще хотів би скористати з цієї автобусової поїздки вже тепер і то негайно переслати поштою або вручити особисто на руки референта поїздок в Управі Т-ва Українських Сеньйорів у Філядельфії Орисі Ільницької, тел.: (215) 844-5007, на адресу: Irene Ilnycky, 3921 Netherfield Rd., Phila., Pa., 19129. два окремі чеки чи перекази виставлені: один — за автобус, на 12 дол. на Ukrainian American Senior Citizens Association, а другий — за квиток на концерт на Mazepa Foundation на 45, 75 чи більше, як хто захоче вибрати.

На день 1-го грудня 1987 року у першому автобусі на 47 осіб було ще декілька вільних місць. З поїздки автобусом можуть користати також і інші члени української громади, не конечно сеньйори, а є очевидною річчю, що поїхати на концерт до Ню Йорку збірним замовленим автобусом є куди танше і вигідніше, чим поїздом чи своїм власним автом. Якщо зголоситься і рівночасно вплатить належну оплату більше охочих осіб, тоді в міру їх числа зорганізується другий або більше автобусів на цей концерт. Це очевидно, не пересуджує того, що й інші організації чи установи будуть незабаром організувати також збірні поїздки автобусами.

КОНЦЕРТ УМІ

Ню Йорк. — Тут в неділю, 13-го грудня ц.р., о год.л 3-ій по полудні в авдиторії середньої школи ч. 40 при 19-ій вулиці (вхід між 1-ою та 2-ою авеню) Український Музичний Інститут Америки, Відділ Ню Йорк, влаштовує ювілейний концерт, присвячений 35-літтю УМІ. Концерт у виконанні вчительського музичного факультету в якому беруть участь: Тома Гриньків, Лариса Крупа і Роберт Дурсо — фортепіян, Андрій Добрянський, Таня Гринишин і Лорейн Фултон-Корсон — сольоспів, Рафаїл Венке — скрипка. Вступне слово перед концертом виголосить президент УМІ Дарія Гординська-Каранович.

Відбудеться засідання Комітету Тисячоліття в Ню Йорку

Ню Йорк. — Пленарне засідання Метрополітального Комітету для відзначення Тисячоліття Християнства в Україні на терені Ню Йорку з участю членів Почесної президії тобто владик, отців-парохів і настоятелів українських церков на терені Великого Ню Йорку й околиці, членів діючої Президії і усіх комісій, відбудеться тут в четвер, 17-го грудня ц.р., в Домі НТШ, при 63 Четверта авеню в Ню Йорку. Початок в год. 6-ій вечора.

ПАТРІЯРХ М. ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ВІДВІДАЄ ПОЛЬЩУ, ЮҐОСЛАВІЮ Й ІЗРАЇЛЬ

Філядельфія, Па. — Католицький щоденник „Шлях" повідомив у числі з 5-го грундя ц.р., що Блаженніший Патріярх і Кардинал Мирослав Іван Любачівський, користаючи із запрошення примаса Польської Римо-Католицької Церкви кардинала Юзефа Ґлемпа, відвідає в наступному році, році святкувань 1000-річчя Християнства в Україні Польщу, зокрема відпустову місцевість Ченстохову, де відбудуться спільні відзначування цієї великої історичної річниці.

Католицька інформаційна служба у Ватикані додатково інформує, що у головних місяцях відзначування 1000-річчя Патріярх Любачівський відвідає також українські громади у Югославії і побуває у святих місцях в Ізраїлі.

Останній раз Кардинал М. Любачівський відвідував Польщу в 1981 році, де брав участь у величавих похоронах тодішнього примаса Кардинала Стефана Вишинського.

ЧОРНОВІЛ ОПРОКИДУЄ НАКЛЕПИ „РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ"

Нюарк, Н. Дж. („Сучасність"). — В Україні поширюється заява головного редактора відновленого останньо самвидавного „Українського Вісника", Вячеслава Чорновола, в якій він детально з'ясовує характер свого журналу і водночас розкриває наклепницьку статтю, що появилася в київській газеті „Радянська Україна" 13-го листопада ц.р. за підписом Вільхового. Стаття Вільхового це типове для совєтської преси намагання ширити брехню про українських патріотів в Україні і про діячів діяспори. Особливо в статті заатаковані редактори „Українського Вісника" В. Чорновіл і Михайло Горинь, зокрема у зв'язку з інтерв'ю яке вони дали американській журналістці Марті Коломиєць. Заява Чорновола, що має назву „Колонка редактора", кидає багато світла на сучасну дійсність в Україні, на умови, в яких приходиться працювати діячам української культури в часі „гласности" в СССР. Заяву Чорновола друкуємо в цілості:

„Пускаючи в люди черговий номер „Українського вісника" із задоволенням констатуємо, що українська громадськість схвально прийняла відновлення журналу (про окремі зауваження далі), що „Український вісник" як основний рупор незалежної громадської думки на Україні уже здобуває авторитет і за межами республіки.

8-го вересня у Москві відбулася організована пресклубом „Гласність" пресконференція, на якій редактор „Українського вісника" розповів іноземним кореспондентам про відновлення виходу журналу та принципи його видання. Всім присутнім було роздано „Повідомлення редколегії для радянської і зарубіжної преси" та ознайомлено їх із сьомим номером журналу, що вийшов наприкінці серпня. Було дано відповіді на ряд запитань, що торкалися як самого журналу, так і загальної ситуації на Україні в світлі проголошеної партійним керівництвом політики гласності і демократизації.

На пресконференції були присутні кореспонденти провідних газет, пресових агентств та радіотелевізійних компаній ряду країн-учасниць Гельсінкської угоди. На жаль, не скористалася нашим запрошенням радянська преса, зокрема „Летературная ґазета".

З інших міжнародних контактів згадаємо зустріч 18-20-го вересня члена редколегії нашого жуналу Михайла Гориня з доктором богослов'я професором Алольфом Гампелем (ФНР), постійним учасником міжнародних нарад і симпозіумів з релігійних питань. Вони обмінялися думками про становище російської православної та української католицької церков і їх перспективи в зв'язку з політикою демократизації.

На жаль, органи влади на Україні не перестали дивитися на такі контакти як на протидержавні, а в кожному іноземцеві бачити не менше як агента ЦРУ. Це підтвердили і наслідки зустрічі членів редколегії журналу М. Гориня, П. Скочка та В. Чорновола з американською журналісткою (українкою за походженням) Мартою Коломиєць, що перебувала на Україні. Бесіда відбулася з ініціятиви редколегії „Вісника", яка прагне чітко визначити принципи видання журналу і свої світогляди позиції перед нашими читачами як на Україні, так і на чужині.

На наше здивування, відкриті контакти з американською журналісткою супроводжувалися нав'язливими стеженнями (дім редактора журналу був буквально в облозі), а при виїзді з СРСР у Марти Коломиєць були відібрані (без перегляду, на основі тільки підслуханого крізь стіни й вікна!) відеокасети із записом її бесіди із М. Горинем та В. Чорноволом. Однак бесіда торкалася не „державних таємниць", а незавидного становища з гласністю і демократизацією на Україні, найбільше проблем мови і культури. Фіксуючи цей прикрий випадок, ніби перенесений в сьогодення із періоду застою і безгласності, хочемо заявити, що такі контакти з журналістами та представниками міжнародних громадських організацій будемо підтримувати і надалі, а для уникнення фальшивих тлумачень, будемо повідомляти про них наших читачів (на основі магнітофонних записів бесід).

Хочемо відзначити конструктивні взаємини редакції „Українського вісника" із прес-центром „Гласність" в Мосвкі, а на Україні з недавно утвореним Українським культурологічним клубом та активістами Української католицької церкви, що недавно легалізувалася.

Наш журнал став по суті, базою для ряду громадських ініціятив — утворення Української ініціятивної групи за звільнення в'язнів сумління та форування групи учасників від України для проведення в Москві міжнародного громадського семінару з гуманітарних питань.

Продовжуючи традицію „розмов із читачем", започатковану ще в перших номерах журналу, почнемо із критичних зауважень на нашу адресу.

Найбільшими критиками нашої роботи, є ми самі. Працювати доводиться в дуже непростих умовах: на громадських засадах (турбуючися й про хліб насущний), без коштів, без поліграфічної бази, без необхідного для такого видання

(Закінчення на стор. 3)

СВ. МИКОЛАЙ В КАРТЕРЕТІ

Картерет, Н. Дж. — За старанням батьківського комітету школи українознавства, яка існує при українській церкві св. Марії, загостить в неділю, 20-го грудня ц.р., о год. 2-ій по полудні Св. Миколай. Небесна канцелярія буде відчинена від год. 1-ої.

З АРХІВУ ОН ВИКРАДЕНО ДОКУМЕНТИ ПРО ЗДОГАДНИХ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ

Ню Йорк. — Гавіє Перез де Куеяр, генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй дав розпорядження розпочати докладне слідство і розглянути справу про брак 433 папок з документами мнимих воєнних злочинців з усіх 8,100 папок, які переховувались в ОН впродовж останніх 40 років. Перез де Куеяр заявив, що слідство, що його очолив заступник генерального секретаря для загальних послуг Ричард Форан буде зосереджуватися над трьома точками: чи взагалі папки були отримані ОН, чи папки були затрачені, коли знаходилися під юрисдикцією Он, та чи пропавші папки відносилися до справ відкладених і вилучених.

Ця афера розпочалася з появою статті в нюйоркській газеті „Ню Йорк Пост" з вівтірка, 8-го грудня ц.р. Як виявляється, кореспондент цієї газети Юрі Ден в понеділок, 7-го грудня ц.р., був першим журналістом, якого допущено до досі запечатаних архівів Комісії воєнних злочинів при ОН, що знаходиться тут при 345 Парк авеню. Його цікавили специфічні папки з документами про нацистських воєнних злочинців і „я несподівано знайшов цей потрясаючий скандал — що бракує деяких папок".

У наслідок цього відкриття кореспондент Ю. Ден з думкою послідовности довідався, що й подає у статті з середи, 9-го грудня ц.р., що в загальному папки з документами воєнних злочинів не були під охороною та що доступ до них міг мати будь-який із дослідників ОН. Дуже часто такі особи з Он в товаристві інших осіб заходили й працювали самі в приміщенні, де знаходилися згадані документи. Тільки при кінці минулого року, коли Ізраїль почав наполягати на тому щоби ці документи відкрити для загального вжитку, були вони відділені та замкнені під ключ.

Слід пригадати, що першими, які прийшли оглянути ці документи, після відкриття їх для публічного вжитку 23-го листопада ц.р. були адвокати і дослідники з ОСІ, про що звітувала преса і телевізія. Це підтвердив тепер Ю. Ден.

У щоденику „Ню Йорк Таймс" з 10-го грудня ц.р. повідомлено, що згідно з заявою урядовців ОН віднайдено майже всі пропавші папки. Цю вістку було затримано від опублікування до часу закінчення слідства, яке зарядив генеральний секретар ОН Гавіє Перез де Куеяр.

У СВІТІ

У ЗВ'ЯЗКУ З КІЛЬКОМА випадками, а згладно розігнанням міліцією і аґентами КҐБ демонстрацій у Москві, де були замішані також західні кореспонденти і фоторепортери, представник міністерства закордонних справ СССР Юрій Ґреміцкіх перестеріг несовєтських журналістів перед надужиттям своїх акредитацій. На його думку, міліція чи працівники державної служби безпеки мають право недопустити до відбуття демонстрації, якщо вона відбувається без дозволу міської управи, але це не значить, що закордонні кореспонденти мусять про ці речі писати у неґативному змислі чи зафіксовувати на фільмову плівку усі подробиці. Очевидно , кажуть західні політичні спостерігачі, представникам офіційної совєтської влади не сподобався спосіб західньої інформації про їхні „геройські діла", побиття і арешти демонстрантів.

ЛІДЕР РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ меншости в Сенаті і один з кандидатів Республіканської партії на президента у виборах в 1988 році сен. Роберт Дол, якому прийдеться відіграти провідну ролю в Сенаті під час ратифікації підписаного договору про редукцію, відтягнення і знищення ракет середнього і близького засягу з атомовими головками, порадив Адміністрації президента Роналда Регена не спішитись з черговим договором про зменшення нуклеарної зброї на 50 відсотків, бо „ніхто з нас не знає ще сьогодні чи Совєтський Союз дотримається усіх постанов зв'язаних з першим договором", — заявив Дол. На його думку Уряд ЗСА повинен тепер більше думати про контролю, як про черговий „політичний календар" і парадування перед апаратами телевізії Р. Реґена і М. Ґорбачова.

ВІДПОВІДАЮЧИ НА ПИТАННЯ кореспондентів представник міністерства закордонних справ СССР Юрій Ґреміцкіх заявив, що Президія Верховної Ради відкинула прохання адвоката і родини молодого західньо-німецького летуна Матіяса Руста, який 28-го травня ц.р., перелетів совєтський кордон на малому літаку „Сессна" і приземлився на Червоній площі в Москві. За цю сміливість совєтський уряд покарав Руста чотирма роками тюрми. На думку совєтського представника для помилування покищо немає жадної причини, бо нічого не змінилося у цій справі і засуджений не відбув навіть половини свого вироку. Покищо Руст перебуває в Москві в тюрмі Лєфортово.

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА оборони Нікараґуа заявив кореспондентам, що збройні сили тієї країни примусили приземлитися у прикордонній полосі із Коста Рікою американський літак. В полон попав американський летун, який порушив територіяльний простір Нікараґуа, займався шпигунством і доставляв різні речі для антикомуністичних повстанців контрас, — заявили сандіністи. Джеймс Джордан Денвис, 50-річний американський летун заявив, що він не працював для нікого і не доставляв жадних речей для контрас. Після заяви сандіністів у цій справі зголосилася родичка пілота і заявила, що його справжнє прізвище є Денбі, а не Денис, і що він є власником фарми в Коста Ріці поблизу нікараґунаського кордону. До своєї фарми він може дітатися тільки літаком і тому його „Сессна-172" попала під обстріл сандіністської артилерії. Минулого року Денбі заявив був кореспондентові Ассошієйтед Пресс, що він з милосердя до голодуючих повстанців часом довозив їм харчі, медикаменти й одежу, але ніколи не перевозив зброї, як про це твердять сандіністи.

У ВІВТОРОК, 8-ГО ГРУДНЯ, на міжнародному летовищі в Манілі, Філіппіни, вибухла бомба, від експльозії якої були поранені чотири особи. За півгдини після експльозії наступив другий вибух, тим разом у середмісті Манілі, але жертв в людях не було. Поліційні речники думають, що бомбовими замахами займаються комуністи з метою тероризування населення. Комуністичні підпільники крім того хочуть показати, що вони цілковито іґнорують скріплену охорону міста і урядових об'єктів і введення до Манілі біля 10,000 вояків, які зайняли усі ключові позиції у столиці. Крім того вояки мають забезпечити учасників конференції шести країн Південнозахідньої Азії, які зберуться незабаром на свою річну нараду в Манілі.

М. ҐОРБАЧОВ ЗАКЛИКАВ ЛІДЕРІВ КОНҐРЕСУ РАТИФІКУВАТИ ДОГОВІР

Вашінгтон. — Як відомо, Конгрес ЗСА відмовився надати Міхаїлові Ґорбачову трибуну для виступу на своєму засіданні. Замість цього совєтський гість запросив в амбасаду СССР групу лідерів Конгресу, щоб закликати їх ратифікувати підписаний 8-го грудня совєтсько-американський договір про ліквідацію ракет в Европі.

Зустріч відбулася у середу рано, 9-го грудня. На ній були присутні лідер республіканської меншости в Сенаті Роберт Дол і його заступник Алан Сімпсон, лідер демократичної більшости в Сенаті Роберт Бирд і його заступник Алан Кренстон, спікер Палати Репрезентантів Джеймс Райт, лідер республіканської меншости в Палаті Репрезентантів Роберт Майкл і його заступник Трент Лотт та лідер демократичної більшости Палати Томас Фолі і його заступник Тоні Коєло.

Зі совєтської сторони, крім М. Ґорбачова, в розмові взяли участь секретар ЦК КПСС Алєксандер Яковлєв, міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе, секретар ЦК КПСС Анатолій Добринін, совєтський амбасадор у Вашінґтоні Юрій Дубінін і заступник голови Ради міністрів Владімір Камєнцев.

Ґорбачов почав з того, що Конгрес повинен приймати власні ініціятиви, незалежно від Адміністрації. „Я зустрічався з багатьма з вас, — сказав совєтський лідер. — Під час наших розмов була одна особливість: коли я починав розмову про політичні справи, всі ви заявляли, що це справа Адміністрації". Представники преси записали початок розмови, однак потім Ґорбачов зауважив: „Як тільки преса залишить нас, ми зможемо поговорити один з одним", — і репортери вийшли з залі.

Для ратифікації нового договору Сенатом треба 67 голосів. Як заявив після зустрічі з генеральним секретарем А. Кренстон, за його підрахунками, за ратифікацію виступають покищо 50 сенаторів, а проти — від 10 до 23, хоч багато з них ще не мають остаточної думки.

Однак спостерігачі вважають, що угода про ліквідацію ракет в Европі буде ратифікована Сенатом. Не зважаючи на це, може статися, що сенатори внесуть в текст договору таку кількість поправок, уточнень і застережень, сказав Кренстон, що його ратифікація навіки застрягне в Сенаті.

Ґорбачов закликав лідерів Конгресу сприяти ратифікації договору. Як сказав потім репортерам Р. Бирд, він нагадав Ґорбачову, що ратифікації сприяло б проголошення Совєтським Союзом пляну виведення своїх військ з Афганістану.

Після зустрічі з конгресменами М. Ґорбачов прибув у Білий Дім, де він продовжив переговори з президентом Роналдом Реґеном, які тривали майже дві години. Зокрема обговорювалася справа виведення совєтських військ з Афганістану. Ґорбачов недвозначно натякнув, що Москва може найближчим часом зробити деякі конкретні заяви з приводу виведення своїх військ з Афганістану.

За словами речника Білого Дому Марліна Фіцвотера, Реґен і Ґорбачов обговорили також проблеми припинення війни між Іраном і Іраком та зменшення стратегічних арсеналів СССР і ЗСА. М. Фіцвотер схарактеризував переговори як продуктивні і зауважив, що оба лідери „працювали, засукавши рукави".

На Балканах викрито шпигунську сітку

Атени, Греція. — Тут оголошено про викриття розвідувальної сітки, яка займалася викраденням передової західньої технології і пересиланням її в країни східнього бльоку. Про це розповіла група промисловців, які в минулому співпрацювали зі шпигунами, а потім вирішили допомогти контррозвідці Греції і Кипру та службі безпеки НАТО викрити двох болгарських громадян, Стефана Стоянова і Івана Сімеонова, які керували злочинними операціями.

С. Стоянов прибув торік до Відня у складі болгарської торговельної місії, а І. Сімеонов був президентом однієї болгарської фірми. Вказується, що шпигунська сітка була викрита ще два роки тому, але лише тепер було вирішено припинити її діяльність.

Основним змістом операцій було діставання найновішої західньої технології, життєво необхідної країнам східнього бльоку і, в першу чергу, Совєтському Союзові для модернізації своїх збройних сил. Цьому перешкоджала заборона на вивезення подібної технології. Розвідники, однак, не зупинялися перед подібними „дрібницями" і нагло порушували заборони, використовуючи підставні фірми.

Газета „Ню Йорк Таймс", покликуючись на одного з промисловців, який допоміг грецькій контррозвідці викрити шпигунів, розповідає, як болгарам вдалося вивезти з Заходу модерний комп'ютор який мав важливе військове значення. Одна західньонімецька фірма з Візбадену замовила в американській фірмі „Діджітал" комп'ютор, який прибув у Візбаден у серпні 1986 року. Звідти він був цілком леґально вивезений на Кипр на замовлення фірми

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

СУДДЯ АНТОНІ КЕНКНЕДІ, номінат президента Роналда Реґена до Верховного Суду, одержав одноголосно найвищу оцінку від Асоціяції американських адвокатів.

ВСУПРЕЧ ШИРОКОРОЗПОВСЮДЖЕНИМ пророцтвам про неминучий економічний занепад, приватні та державні аналітики твердять, що економіка Америки є в доброму стані від часу звісного провалу біржевого ринку в половині жовтня ц.р. і вони не бачать жадної можливости економічної кризи. Натомість вияснюють, що сповільнення витрати гроша покупцями пов'язане радше зі заробітками, а не з нагромадженим майном, чи його втратою на біржі.

ВІЛЛІЯМ Г. ВЕБСТЕР, директор Центральної розвідчої агенції, назначив колишнього високого урядовця цієї агенції до відділу секретних операцій, який в останньому часі стягнув на себе критичний розгляд Конґресу і публіки. Цим колишнім урядовцем є Ричард Ф. Столц, який в агенції працював 31 рік, був вже пропонований саме на цю позицію попередньо але тодішній директор Вілліям Кейсі вирішив найменувати Макса Гуґеля, у наслідок чого Р. Столц відійшов на пенсію. Колишні працівники Столца описують його як „спокійного зі здоровим розсудом" чоловіка. Тепер йому 62 роки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Трагікомедія плебісциту в Польщі

Кілька тижнів тому, в жовтні цього року, комуністичний уряд в Польщі генерала Войцеха Ярузельського заповів „радикальні реформи" не тільки господарського, але й соціяльного і політичного характеру, та узалежнив їх виконання від плебісциту, що його має перевести цілий нарід. Люди у Польщі поставилися відразу до цієї заяви дуже недовірливо, тим паче, що 1) не сказано, у чому саме мають полягати ті реформи, 2) заповіджено, що треба буде у двох-трьох роках „стиснути пояс" і що треба погодитися на різні пожертви, але після того настає кінець теперішньої страхітливої економічної скрути, і 3) заповіджено, що задля приманення продуцентів харчових продуктів, щоб вони довозили до міст ці плоди своєї господарки, ціни на молоко, масло і м'ясо зростуть подвійно. Чому ціни на винайм помешкання мають подорожчати вчетверо — цього не пояснено і ніхто цього не знав.

Очевидно, що в таких умовинах плебісцит, який відбувся в неділю, 29-го листопада, вийшов на некористь уряду. Це політична поразка Ярузельського, який виступав навіть на телевізії з закликом до земляків, щоби вони його підтримали. Офіційно проголошено, що до голосування пішло 17,600,000 осіб, тобто 67.32 відс. усіх управнених. Речник уряду міністер Здзіслав Садовскі, який ніби має бути архітектом тих реформ, інтерпретував вислід плебісциту, як перемогу уряду. Неґативне голосування не має практичного значення, бо за попереднім офіційним проголошенням плебісцит обов'язуватиме уряд тільки як за реформами голосуватиме найменше 51 відсоток управнених, що не сталося.

Ситуація у Польщі, за дописами кореспондентів американських газет із Варшави, цілком хаотична. Опозиція, яка вперто домагається регабілітації і леґалізації забороненої централі робітничих спілок „Солідарність", закидає урядові, що він просто обдурює нарід, кормить його обіцянками на поправу та водночас заповідає звишку цін на продукти, коли у крамницях нема молока для малих дітей. Знову ж закордон не поможе Польщі кредитами, бо Польща завинила вже поверх 30 біл. дол. і не всилі сплачувати навіть відсотки. Генерал Ярузельскі дивиться на Москву, від якої він залежний, та очікує, які реформи Ґорбачов переведе у роках заповідженої „перестройки". У Совєтському Союзі така сама економічна криза і там також Ґорбачов заповів реформи під тиском небезпеки економічної катастрофи. Але однаково у Совєтському Союзі, як у Польщі неможливо заповнити крамниці крамом і піднести життєвий рівень населення, як довго уряди в тих обох країнах уважають навчання Карла Маркса за „табу". Не можна присилувати селянина працювати, коли він не працює на власній ріллі, тільки державній, — не можна примусити робітників у фабриках працювати не за страх, а за совість як довго той робітник є невільником і коли не належить до компартії — то зарахований до громадян другої категорії із жебрацькою винагородою.

Комуністи є високими фахівцями у збіднюванні найбагатшої країни. Польща — це насправді хліборобська країна, бо тамошній промисл слабо розвинений, — ще найкращий там промисл текстильний, у Лодзі і Бєльську. І тепер ще Польща експортує на захід, включно з Америкою свої шинки, але виключно на те, щоби роздобути трохи чужої валюти, — у крамницях в Польщі шинки не дістанете. Це божевільна система, якої ніхто не розуміє, — не розуміє її і Ґорбачов, ані не розуміє Ярузельський, бо вони крутяться у завороженому колі, чи пак у квадратурі кола, якої ще ніякий учений математик не розв'язав. З усіх комуністичних країн економічні відносини, зокрема харчова ситуація, ще найкращі у Східній Німеччині завдяки договоренню із Німецькою Федеративною Республікою — у Румунії, де Чаушеску давно відмовився достосуватись до совєтських п'ятирічок і на Мадярщині, де фактично, неформально, існує вільна торгівля.

Комуністичні партії в Західній Европі вже скорчилися і є на шляху повного загину. Цей процес проявиться і в якійсь комуністичній країні у формі бунту проти злочинної та безглуздої доктрини Маркса-Енґельса - Рози Люксембурґ — всі ці творці комуністичної пошести якимось дивним дивом вийшли з „вибраного народу". З „вдячности" їм Ґорбачов заявив в інтерв'ю з Томом Броков, що мови не може бути про масовий виїзд жидів з СССР.

Максим Бойко

ГРАФЕМИ КИРИЛИЦІ ПОЧАЛИ СТИЛІЗУВАТИСЯ У ЛЬВОВІ

В історії культури на міжнародному форумі постійно відбувається виміна думок, ідей, бувають запозичення, присвоювання, а навіть викрадання продукту чужого інтелекту з промовчуванням, а навіть запереченням звідки зразок культури набуто. Довгі віки „союзу" України з Росією призвели до того, що остання вже не ділиться з культурними набутками з сусідами, а просто заявляє, наприклад, що Хрищення українського народу, це хрищення російського, якого офіційно тоді ще не було.

Ось один мініятюрний зразок української культури — кириличний шрифт графем відмінний від сучасного друку, на протязі історії друкарства він переходив еволюцію спрощеного накреслювання поодиноких літер, що на українському заході найперше відбувався під впливом спрощених графем латинки. Усі рукодільні предмети нашого довкілля уліпшувалися віками, в тому рукописні, а потім друковані літери. Наука палеографії вивчає рукописання і в них відкриває національні відмінности від сусідів (Іван Каманін). Від початку друкарства в Україні, „Апостола" (Львів, 1574), друкарі працювали над зміновидами окремих літер, що остаточно привело до „стилізованого альфабету", себто до спрощених заокруглених літер.

Книгодослідники Я.П. Запаско і Я.Д. Ісаєвич опублікували „Пам'ятник книжного мистецтва: Каталог стародруків виданих на Україні". Видання появилося у Львові, 1981-1984, в двох частинах, з них друга ділиться надвоє, разом 290 сторінок описують 4,196 друків за 1574 - 1800. В цьому пам'ятнику названо 25 друкарень по містах, а навіть по селах. Характеристична ознака українських друкарень, друкарів і видавців, що вони публікували книги церковнослов'янською, українською, польською, латинською і російською мовами. В 1616 році видано у Львові „Молитовник" вірменсько-половецькою мовою. Багатомовна книжна культура українських друкарень, їх працівників та авторів ставить нас на видне місце серед европейських народів, відмінно від Москви, звідки Іван Федоров-Федорович мусів утікати із-за друкарства, що його там називали „чортовим ділом". Світлі моменти нашої культури ми ще не зуміли висунути на міжнародне ствердження. Звідси і друкарська термінологія розвивалася неоднаково, бо росіяни говорять: бумага, печать, буква, а українці: папір, друк, буква або літера.

Між рядками згаданого каталогу ми знайшли матеріял, що оправдує заголовок вищеназваної статті. В 1591 році Львівське братство видало „Адельфотес": граматика добреглаголивого еллинословенскаго языка". В цьому першому виданні та в інших братська друкарня вживала в заголовках великими літерами спрощений шрифт, себто стилізовані літери церковнослов'янських графем, які інший рецензент згаданого пам'ятника називає праджерелом „гражданського шрифту".

Стилізовані літери опісля в Росії називали „гражданкою". Як вона туди дісталася? „Наше Слово" (Варшава, ч. 32, 1987) в розділі „Всяка-всячина" п.з. „Легенда і бувальщина старого дуба" подає, що оподалік Бережан, тернопільської области є поселення „Рай", його назву народ пояснює положенням серед чарівної природи. Тут же є велетні - дуби, одному 600, а другому 400 років. Останнього називають дубом Петра Великого, російського царя. Місцева легенда переказує, що під цим дубом відпочивав цар Петро, а що він тут був, потверджують хроніки.

За часу Північної війни зі шведами цар Петро був у Бережанах по дорозі до Жовкви, 1707 року. Його тут зустрічав магнат Сенявський, що був також проти шведів. Цар оглядав замок шляхтича, що мав палац у Раю, в якому, мабуть, гостював цар Петро, що переїздив складати стратегічні пляни боротьби зі шведами.

У тому часі в Жовкві (тепер (Несторов) існував манастир оснований 1682 року. Майже при всіх манастирях у тому часі виховувалися священики, отже мусіла бути бібліотека, в якій напевно були усі видання Ставропігіяльної братської друкарні; з ними безпосередньо запізнався сам цар. Видання цареві могли подарувати або їх він міг купити. З документів виходить, що монарх виданнями захопився та 28-го лютого 1707 року видав Ставропігіяльному братству грамоту на вільну продаж книжок в Україні, кажучи: „Дабы посланных изо Олвова, когда пошлютца на Украину въ наши царского величества малоросійские городы два или три человѣка съ церковными на продажу книги... и ихъ стѣми книгами до малоросійских городов чрез тѣ мѣста, єгда имъ случица ѣхать, гдѣ войска наши обретаютца, пропущать безъ задержамия, не чиня имъ в пути их озлобления". (Архивъ Юго-Западной России, ч. I, т. XII, ст. 614). Слід припускати, що Братська друкарня у Львові мала труднощі постачання книг до Східньої України і при нагоді перебування тут царя, просила про його дозвіл.

Цар Петро, вернувшись додому наказав негайно накреслити спрощені літери і вислав їх до Голляндії. Небаром до Москви з Голляндії прибув Антон Демей і привіз три роди азбук (три різні види і розміри літер) з матрицами. Цар вибрав на його думку, найбільше пригожі, казав відлити літери і стилізовану кирилицю узаконив у Росії й назвав „гражданкою". (Энциклопедическій словаръ", СПб., 1892, т. 9 „гражданка").

Ця трансакція доказує, що літери кирилиці в Москві не стилізувалися, ба мало того, в Москві не було кому зробити взірців літер, отже, стилізовані графеми не є продуктом московського інтелекту, бо джерело утворення веде до Львова, виготування за кордоном, а узаконення умового продукту українців відбувся у Москві.

Цей рід літер справедливо було б назвати „галичкою".

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Тетяна Ткаченко

Урочистий Концерт в Торонто

Наша активна та добре зорганізована спільнота влаштовує стільки імпрез, що неможливо бути на кожній з них. Проте трапляються імпрези, яких ніхто з нас не повинен пропустити. До таких імпрез належить концерт влаштований Товариством Української Опери Канади, який відбувся 8-го листопада в Рой Томсон залі в Торонто. Треба співчувати тим, які не чули цього концерту, такої цікавої програми вони просто ніколи ніде не почують.

Три твори українських композиторів написані на протилежних кінцях світу та відокремлені двома століттями, але поєднані впливами нашої незрівняної народної музики створили чудово збалянсовану і різноманітну програму. Кожний твір — це перлина української культури та унікальний зразок даної форми в світовій музичній літературі.

Хоч кожний твір був дуже тепло сприйнятий публікою, найефектовніше вийшов „Концерт-Кантата" Юрія Фіяли, мабуть у великій мірі тому що ми маємо чудову піяністку і дуже добрий хор, але симфонічної оркестри, чи навіть інструментальної камерної групи у нас немає. Інструменталісти, які виконували „Концерт-симфонію" Бортнянського і Фрески св. Софії Київської В. Кикти — це професійні музиканти, але відчувалося, що вони не є мистецькою одиницею, яка разом звикла опрацьовувати твори. Особливо твір Бортнянського багато б скористав з більш викінченої та витонченої інтерпретації. Піяністка Христина Петрівська вповні використала музикальні можливості партії фортепіяна, але партія фаґота була виконана приблизно з таким надхненням, з яким мої менш амбітні студенти грають свої технічні вправи. Перший скрипаль, який до речі є спеціялістом камерної музики, особливо в першій частині Концерту, дуже вибивався з ансамблю, а решта струнного квартету йому акомпаньювала. Арфа при вжитку модерного фортепіяна навряд чи була потрібна. Не зважаючи на ці недотягнення „Концерт-симфонію" було приємно і цікаво слухати і необхідно було б цей твір показати світові — він не заслужив на „забуття".

„Фрески св. Софії Київської" — це оригінальний, цікавий та дуже гарний твір, у якім Кикта поєднує стару церковну музику з модерною технікою композиції для оркестри та створює нові звучання і кольори. „Фрески" роблять величезне враження. Якщо були не зовсім ефективні моменти в повільних частинах, то на мою думку, потрібно більшої оркестри щоб повністю зреалізувати музичні задуми композитора. На мене арфа ніколи не справила такого враження як у „Фресках". Джуді Ламан грала не тільки технічно досконало і з надхненням але і з таким відчуттям духу цієї музики ніби вона виросла на берегах Дніпра.

Дивно, що перед Фіялою ніякому композиторові не прийшла найлогічніша ідея в світі: піднести фортепіяновий супровід до рівнозначного рівня з хором і таким чином створити Концерт для фортепіяна і хору. „Концерт-Кантата" Фіяли триває понад 40 хвилин і тримає, мов приковану, увагу слухачів від першої ноти до останньої. Народні пісні, на яких побудована Кантата, допомагають сприйняти свіжу, часто незвичну для вуха гармонію XX століття.

Цікава, оркестрово написана партія фортепіяна, ефектовно використані контрастні тембри секцій хору та фортепіяна, модерні хорові ефекти та дзвони творять захоплюючу цілість.

Чутлива та бравурна гра Христини Петрівської у великій мірі спричинилась до успіху „Концерту-Кантати". З повторними виступами її інтерпретація набере ще більшого розмаху та спонтанности.

Слухаючи хор, абсолютно не віриться, що між хористами є люди лише з поверховним знанням музики. Хор співає музикально, прецизно, „з душею" і з ентузіязмом. Це відчуття і переживання музики хором передається публіці і зворушує слухача. Кожний хорист — це справжній ентузіяст музики який вклав багато часу та енергії, щоб „Концерт-Кантата" прозвучала на концертовій сцені. Для деяких хористів напевно цей твір відразу був трудним та „замодерним". Деякі співаки приїхали здалека, щоб зміцнити хор. Солісти опери не погордили стати поряд з хористами, щоб разом творити музику. Всім їм належиться наше найглибше признання та подяка за велику естетичну насолоду яку нам спричинив їхній спів.

Що ж можна сказати про диригента хору Володимира Колесника? Коли я чую про плян чи проєкт кожного наступного концерту, я попадаю в паніку: здається, що вже цього разу Колесник взявся за неможливе і цілком певно зарветься. Та коли вже всім знайома фігура маестра з граціозністю поліського ведмедя вискакує на сцену і за його сиґналом звучать перші такти музики, я відчуваю величезне піднесення, бо я є свідком, як неможливе робиться дійсністю. Я бачу тріюмф людського духа і таланту над фізичними і матеріяльними труднощами та тріюмф мистецтва над буденщиною нашого існування. Треба поставити в церкві дві свічки за Колесника: одну з подякою, що він є, а другу з проханням щоб ми ще довго користали з його таланту (і цінили його).

Я надіюся, що з чисто егоїстичних міркувань кожний з нас усіма силами буде підтримувати Товариство Української Опери Канади та Український Оперний Хор. Нам бо треба якнайбільше цього роду концертів, як згаданий у цій статті.

Омелян Твардовський

ЗНЕВАГА ДО НАЦІОНАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ

У київській „Спортивній Газеті" ч. 112, 1987 року, було поміщене інтерв'ю Б. Білейчука із популярною, під сучасну пору в Україні співачкою — Лілією Сандулес, односельчанкою славної Софії Ротару.

На початку свого інтерв'ю п. з „Пісні, співзвучні душі", Білейчук відмітив: „Творча палітра молодої української співачки Лілії Сандулес набуває свіжих барв, наче напоюється цілющими потоками гірських річок. Її соковитий голос витончений артистизм, чарівна посмішка, вдало підібраний репертуар допомагають їй завойовувати серця все більшого кола слухачів".

— Прихильність авдиторії — не так легко її добитися, — зізнається Лілія. Зрозуміло, може й пофортунити, але ж одна пісня — шляґер, що принесла неочікувану популярність, не ґарантує тривалого успіху. Тільки праця, говорила Лілія, повна самовіддача — святе правило для мистця. Вдоволення досягнутим, зупинка у пошуку — тривожний симптом. На жаль, не перевелися ще любителі роками експлутувати один і той же репертуар...

— Пошуки „своїх" пісень, — продовжувала Лілія, — процес складний і тривалий. У період становлення рідко обходиться без наслідування чи повтору уже розспіваних творів. Для самодіяльності таке явище звичне, тому при переході на професійну сцену не відразу вдається позбутися впливу „чужого голосу". Тривалий час докоряли і мені, що співаю „під Софію Ротару". Я відчувала це й сама, але ж були на те об'єктивні обставини: народилися ми в одному селі на Буковині, з дитинства навчалися одних і тих же народних пісень — молдавських, українських, російських. Та й коли я виступала у місцевому Будинку культури, Софією вже пишалися не тільки земляки, називали „буковинським соловейком". А хіба мільйони хлопчаків не копіюють манеру гри футболістів Заварова, Протасіва, Раца, Дасаєва? Та й хто навіть з визнаних майстрів не прагне досягти рівня майстерності Марадони й Платіні? Те ж саме і в мистецтві. Але настає час, — продовжувала Лілія, — коли треба відкривати свій шлях. Тут не буває без падінь та невдач. Але вони, вважаю, на користь...

— Глядачам байдуже, який у тебе настрій за кулісами. Має рацію Володя Онищенко (безперечно, у недалекому минулому дуже талановитий футболіст, нині на мій погляд здібний тренер), коли зазначає, що в свою роботу треба вкладати душу, а не відбувати номер. Аби співати по-справжньому, треба відточувати на репетиціях кожне слово, кожен звук, відпрацьовувати кожен жест...

Для цього, відмітив Білейчук, погодьтеся, потрібен не-абиякий фізичний гарт...

— Звичайно! — відповіла Лілія і продовжувала розмову: Я не відношу себе до спортсменок, але фізична культура присутня у моєму щоденному розкладі. Щоправда, у шкільні роки була не байдужою до ігрових видів, особливо полюбляла відбиванку. Тепер же віддаю перевагу бігові.

— Слухав вас у концертових програмах з нагоди вшанування гендболісток, футболістів... Отож зрозуміло, що спорт вам до вподоби. А чому ж не виконуєте творів на цю тематику? — запитав Білейчук.

— Успіхи спортовців справді додають снаги, а що стосується спортових пісень, то не моя в тому вина. На жаль, мало високомистецьких творів — присвят кумирам числених уболівальників. А виносити на суд слухачів примітивні каламбури просто соромно...

— Лілеє, кожен артист має свою улюблену авдиторію. А перед ким подобається виступати вам — запитав Білейчук?

— Намагаюся заполонити піснею найвибагливіших слухачів — відповіла Лілія. Коли відчуваю, що в залі є ті, кому потрібні мої пісні, хочеться ще з білишим ентузіязмом працювати. А коли відверто, то найбільше до душі виступи перед сільськими трудівниками. Співаємо й разом — (Іншими словами перед українською публікою, адже на селах домінує українське населення. Зам. О. Т.).

— Тільки тривожно продовжувала Лілія, — що чомусь мало по селах співають люди для себе, та й у сім'ях рідко почуєш, як кількома голосами виводять народні пісні. Хіба що на весіллях ще зберігаються народно-пісенні традиції. Не навчають і дітей, тому навіть дошкільнята тонень-

Володимир Барагура

СПОГАД ПРО ПОЕТА — МИСЛИТЕЛЯ В ПОШУКАХ ЗА ІСТИНОЮ ТА ГЛУЗДОМ ЖИТТЯ

II.

Професор Франкль протиставить своїм попередникам власну концепцію, яку називає „логотерапією", при чому грецьке „логос" означає не тільки „слово", але й „інтелект, розум, дух", отже вищі духові вартості. На його думку, основною мотивуючою силою, рушієм і поштовхом життя й людської дії є бажання зрозуміти глузд свого існування, його доцільність і цілеспрямованість. Інакше людина відчуває пустку в житті і тратить бажання існувати. Тому завданням кожної людської істоти є з'ясувати собі індивідуально завдання, яке вона має виконати впродовж свого земського життя, бо „навіть останній віддих має своє значення" через те, що смерть є частиною життя.

Мету життя можна досягти кількома шляхами, залежно від спроможности, зацікавлень, обдарувань людини. Це може бути виконування щоденних обов'язків і зайнять, довершення якогось позитивного діла. Це може бути переживання вартостей вищого порядку — культури, мистецтва, краси. Це може бути любов у найширшому розумінні, любов альтруїстична, поєднана з стражданням, яке теж є невід'ємною складовою частиною життя. Страждання Франкль розуміє теж у найширшому слова значенні — це не тільки фізичний біль, чи душевні терпіння, турботи, журба й смуток, але й душевний стан, коли людина до болю, до самопожертви захоплена, одержима якоюсь ідеєю, якимсь шляхетним, чи грандіозним задумом, наприклад Патріярх Йосиф.

Ото ж теорія Франкля, це активна, оптимістична орієнтація на життя, що користується часто релігійними вартостями відповідальної перед власним сумлінням людини, яка змагає до поєднання з Богом.

⁂

Лесич не був ознайомлений із цією теорією, бо помер перед тим, заки Франкль оприлюднив свої погляди. Постарався виказати подібності поміж розумінням життя поетом Лесичем і ученим дослідником Франклем, які діяли незалежно від себе. Це й є доказом глибини мислення Лесича, його здібність вникнути в найбільш скриті тайники людської душі, відчути її порухи та його звернення уваги на найвищі, найшляхетніші, найбільш позитивні завдання людини під час її земської мандрівки з прицілом на вічність. Це й є Лесичеве тривожне, розпучливе, невгомонне шукання відповіді на розв'язку тайни буття і призначення людини, її стосунку до людства й до свого Творця.

Люди, які знали Лесича поверховно, подейкували, що він релігійно індиферентний. Я знаю, що він був глибоко релігійною людиною. Коли брати релігійність і побожність із точки зору механічно-бездушного шепотіння завчених молитов, девоції, показової поведінки в церкві, чи автоматичного виконування зовнішньо-обрядових практик, то Лесич міг робити враження індиферентности. Але його ставлення до релігії, до віри, до Бога мало своє коріння в глибині його віруючої душі, в його інтимному ставленні до Господа, як до батька, з яким блудний син стає на розмову, в його дерзанні, сумнівах, упадках, зривах і польотах, в його почутті власної ницості, в його покорі перед Всевишнім. Він шукав Бога всеньке своє кочівницьке, бурунне, бунтівне, кольоритне, перетикане успіхами й невдачами, піднесенням, спотиканням і упадком, сповнене радости й смутку та страждання життя.

Це шукання взаємин людини з Богом, ці пошуки за сенсом життя і розгадкою таємниці ролі й призначення людини на світі є головним філософсько-ідейним підложжям творчости поета. Ця ворушка проблема прямо або поміж рядками проникає більшість його поезій. Я тільки натяками вкажу на ці розпучливі пошуки Лесичевої метушливої душі, що „кудись поспішає в дорогу безповороту".

Поступово поет бодай частинно знаходить задовільну відповідь на свої питання й сумніви:

Все казка. Правда: сіль і хліб.
І правда — що не вмрем, померши...

Отже тут віра в життя вічне.

Врешті три поезії глибокої контемпляції і вдумливости та покори дають синтезу безупинного Лесичового пошуку:

Життя пливе повз нас, і нас лиш заторкає,
Мов віялом, крилом своєї течії.
І ми — кришинки хвилювань безкраїх,
покорені великості Твоїй.

....

Але бува, в прозорі проблиски прозріння,
вся наша ницість — невідлучна тінь
до Тебе лине — у затишшя сині,
у інший світ — Твоєї самоти.

У поезії „Людина мовить" поет робить ще один крок, який наближує його до пізнання Абсолюту й до кінцевої відповіді на пекуче, турботливе питання:

Твого обличчя я не бачив,
Не знаю Твоїх шат.
Ти, напевно такий, як і ми усі на землі.
Але — ліпший.
Твій є день і Твій є вечір.
І чую, як Ти нахиляєшся над узголів'ям колиски
І дихаєш тепло і ніжно ворушиш устами,
— і в цьому диханні — твій віддих, людино.
Найперший і останній.

Закінчення буде.

ЧИ ВЖЕ ЗАМОВИЛИ АФІШУ?

Як уже інформовано, Метрополітальний Комітет Ню Йорку для відзначення 1000-ліття Хрищення України виготовив велику афішу проєкту мисткині Люби Мазяр т.зв. „биллборд". Цю афішу, яка буде розміщена на великих таблицях по усіх дорогах та містах ЗСА, можна закупити за 250 дол.

Щоб поінформувати про цей проєкт усі наші організації, а навіть і приватних осіб, розіслано 1,650 листів-закликів до парафій УКЦ і УПЦ до українських установ, братських союзів, жіночих організацій і молодечих, щоб фундували таблиці в якнайбільшій кількості. На жаль, хоча реченець зголошень був визначений до 1-го грудня ц.р., відгук нашої широкої громади на цю важливу пропагандивну ціль відносно малий.

Найкраще відгукнулися замовленнями Метрополітальний Ню Йорк, північне Ню Джерзі і деякі міста у стейті Ню Йорк. Цікаве що відносно малі українські громади, як Лос Анджелес чи Сієтл, працюють над справою закупу афішів куди більше жертвенно та з успіхом, як деякі великі скупчення українців, наприклад Філядельфія, Детройт, Клівленд, Міннеаполіс чи такі стейти як Мериленд, Іллиной, Огайо, Мишиген та інші.

Перегляд жертводавців показує, що поміж ними є не лише наші установи, церкви чи Відділи УНС, але також ряд приватних осіб, що уважали своїм обов'язком причинитися до того загального почину, яким можна звернути увагу американського населення на святкування Тисячоліття Хрищення України. Вплинуло також багато цікавих листів, думок, запевнень допомоги і запитів чи афіші будуть розміщені у добрих стратегічно місцях, щоб зацікавили якнайбільшу кількість мешканців ЗСА.

Все це однак не є вистачаючим, якщо не відгукнеться більша кількість організацій та осіб і в найближчому часі не закупить таблиць-афішів.

В. Бачинська, відвідуючи редакцію „Свободи", щоб з'ясувати справу, показує нам мапу ЗСА, де позначені червоними цятками місця, в яких появляються афіші і ми мусимо ствердити зі сумом, що тих цяток ще дуже мало.

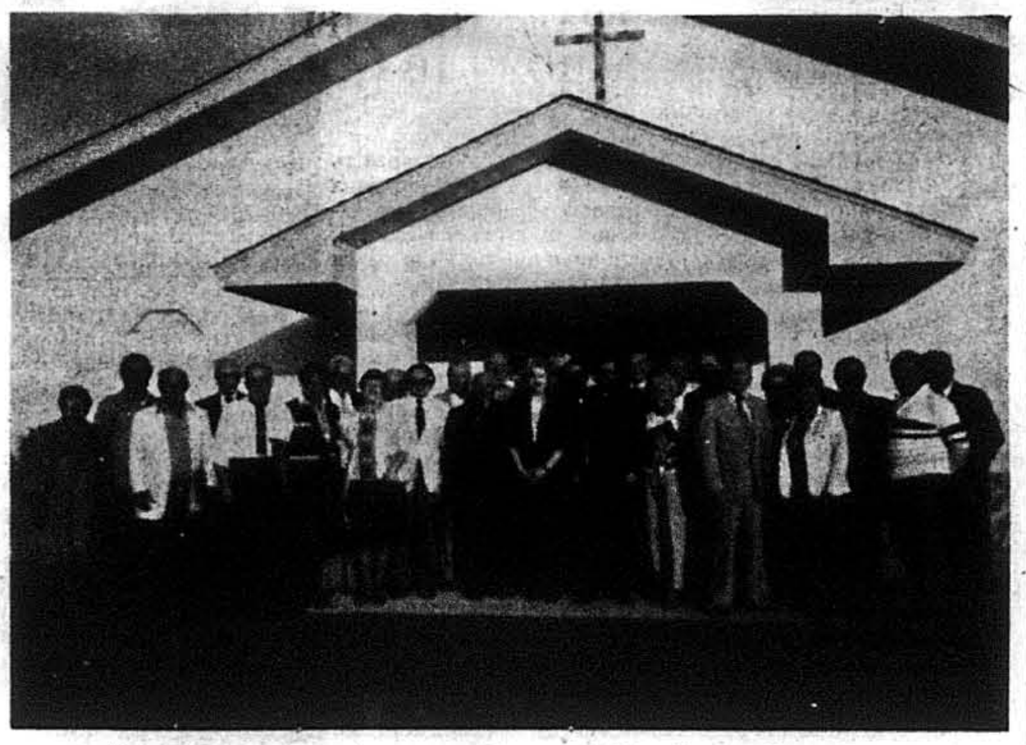
Як довідуємося з достовірних джерел, наші „старші брати" плянують подібну акцію із афішами по цілих ЗСА, щоб доказати, що це 1000-річчя хрищення Росії. Це ще більше вказує на конечність української акції, тимбільше, що українські афіші на придорожних таблицях мають бути розвішені у квітні.

Реченець зголошень продовжений до 31-го грудня ц.р., у справі замовлення та інших інформацій слід звертатися до Mrs. B. Bachynsky N. Y. Millennium Committee 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

Фльорида приготовляється відсвяткувати 1000-ліття Хрищення України

У суботу, 7-го листопада ц.р., на доручення Владики Роберта М. Москаля відбулася ширша деканальна нарада в Норт Порті в розплянуванні святкувань 1000-ліття Хрищення України.

Після обіду, що його фінансували Роман і Лена Іваницькі, а приготовило Сестрицтво парафії Пречистої Діви Марії, в церковній залі зібралося понад 40 делегатів із трьох парафій під проводом своїх парохів: Сейнт Пітерсбург з о. деканом Ярославом Федиком, Маямі з о. Стефаном Зарічним і Норт Порт з о. Омеляном Наконечним.

Учасники нарад перед церквою Пречистої Діви Марії в Норт Порті.
(Світлив Р. Іваницький)

Головним доповідачем була Соня Глудковська-Дароф з Пітсбургу. Вона, професійна сила великої американської фірми для встановлювання публічних зв'язків, репрезентує нашу дієцезію у ширенні-пропагувані доброго імени України, а передовсім її завданням є, щоб якнайкраще використати всі можливі комунікаційні засоби для гідного насвітлення Хрищення України в американському світі.

Вона докладно і статистично представила становище нашої української католицької церкви тут в Америці та закликала до використання цієї надзвичайно рідкої нагоди, щоб нам вийти поза своє ґетто. То правда, що ми працюємо, ростемо, здобуваємо все нові культурні надбання, але і скорим темпом тратимо вірних у своїх церквах. Оце якраз прийшла нагода, щоб себе духово обновити, що, безумовно, буде вимагати від нас і більших пожертв та посилення відданої праці. Тому нам треба зрозуміти, що така нагода показати себе перед світом не так часто приходить, а в нинішніх часах вона незвичайно вагома, коли зважити, що ворожі сили добираються до душі нашого народу.

У висліді кількагодинних нарад вирішено улаштувати це велике свято у трьох парафіях зосібна при співпраці і помочі одна одній.

Перше таке торжество має відбутися в парафії в Норт Порті. Архиєрейська Служба Божа відбудеться 12-го березня 1988 року в римо-католицькій катедрі в сусідньому містечку Венис, на яку приїде наш Владика Роберт М. Москаль.

Ст. Пітерсбурґ буде святкувати 16-го квітня 1988 року. В тому часі католицький коледж Ст. Ліо надасть гоноровий докторат нашому єпископові Робертові М. Москалеві.

Маямі, який ще не має визначеної дати, буде мати найбільш пропагандивний характер з огляду на те, що там маса різного народу, телевізійні і радійові станції, преса і т. п.

У кожній парафії вже створені свої комітети, які запопадливо підготовляються до цієї великої річниці.

Василь Самофал

Зневага...

(Закінчення зі стор. 2)

кими голосочками виводять про „Комарово", „Луну, луну..."

(Очевидно Лілія Сандулес не могла ясно сказати, що до цього занепаду народно-пісенної традиції причинилися російські окупанти, які викоренили цю традицію в містах України і тепер вже добираються до сіл з метою її цілковито елімінувати. Зам. О. Т.).

— Таке зміщення акцентів у формуванні смаків підростаючого покоління, безсумнівно ні до чого доброго не приведе, — відмітив Білейчук, і далі продовжував свої запити:

— Докір варто закинути й вам, артистам. Скажімо, мюзик — гол, де ви тепер працюєте. Диву даєшся, продовжував Білейчук, — за статусом це київський колектив, але в репертуарі кілька (можна перерахувати на пальцях) українських пісень і танців. Чи не зневага це до національного мистецтва з добре знаними усьому світові традиціями? Невже обміліло сценічне джерело? Та й ви, як до речі, ваша односельчанка Софія Ротару, мало включаєте до репертуару народні перлини, — докірливо відмітив кореспондент Білейчук.

— Докір, звичайно, справедливий, — відповіла співачка. Що стосується мюзик-голу, то коментувати це не в моїй компетенції, але справді варто пропагувати мистецтво України — (Правду сказала Лілія, це компентенції російських політруків і вони мають рішальний голос, щодо репертуару усіх співаків, хорів і ансамблів в Україні. Їх основним завданням є радше русифікувати, а не плекати мистецтво України. Зав. О. Т.)

На цей великий докір Білейчука, Лілія продовжувала відповідь такими обережними словами:

— Пісня, гадаю, матиме успіх, якщо вона самобутня. І це однаковою мірою залежить як від виконавців, так і авторів. Що стосується особисто мене, то за основу творчої манери вибрала народні пісні. З задоволенням виконую широковідомі „Несе Галя воду", „Ой у вишневому садочку", а також молдавські „Іване", „В тіні старого горіха" та інші. Приємно співпрацювати з композиторами Іваном Карабицем, Володимиром Бистряковим, Олександром Осадчим. Близькими є мені твори „Осінь" Ігоря Корнілевича на відомі поетичні рядки Володимира Сосюри, „Калина", Олександра Білаша і Дмитра Павличка, „Я серцем з Києвом" Івана Карабиця та Івана Драча, „Повік не одцвіте" Олександра Яворика і Віктора Герасимова, „Гончарний круг" Володимира Бистрякова на слова Анатолія Поперечного... До речі, назва останної перейшла й на титул диска-гіганта, який готується на фірмі грамофонного запису „Мелодія").

На закінчення цього інтерв'ю Лілія подала її дотеперішній шлях співачки, який започаткувала в 1977 році на фестивалі мистецької самодіяльности СССР, далі навчалася у Чернівецькому культурно-освітньому училищі на відділенні хорового диригування, а згодом брала участь у вокально-інструментальному ансамблі „Жива вода", „Світязь". В 1982 році здобула першу нагороду на конкурсі артистів сцени України, таке ж звання здобула на арені СССР, далі з міжнародного шляґер-фестивалю „Дрезден-86" повернулася дипломанткою.

Закінчує Білейчук свої нотатки із цього цікавого інтерв'ю такими словами:

— Добре, що молода співачка оцінює власні „плюси" і „мінуси" — значить, має резерви, які допоможуть її таланту розкритися ще яскравіше. А вдячні слухачі даруватимуть Сандулесі квіти, не виключено, що будуть серед них і лілії...

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК СИТІ ТРИБЮН" помістила у числі з 8-го грудня ц.р. статтю Пітера Семюела про совєтські пляни захования нуклеарних ракет СС-20, які, згідно з підписаним договором у Вашінґтоні, повинні бути знищені. Автор, покликаючись на „авторитетних осіб", прізвищ яких він, очевидно, не називає, пише, що приблизно два-три роки тому, фактично від самого початку переговорів з американцями в Женеві, на совєтських базах Юрьє і Вернєх Сальдє, розташованих недалеко від Баренцового моря, почались засекречені праці над перемоделюванням ракет СС-20, або захования їх у непроглядні сховки. Отже Москва намагається не тільки скрити приблизно 1,000 ракет, які підлягають знищенню, але, збільшивши їхній об'єм, перенести їх до іншої кляси, тобто до СС-25, які покищо не підлягають контролі і договорові. Отже, Москві буде дано нагоду продовжувати продукувати нові типи модерної зброї, тоді коли у Вашінґтоні і взагалі на Заході буде створений засобами масової інформації, своєї і совєтської, клімат капітулянтства і зменшення оборонних бюджетів, — каже у своїй статті П. Семюел.

Родині, Приятелям і Знайомим та Членам Українського Народного Союзу щира подяка за їхню пам'ять про мене в часі моєї довгої недуги.
Хай Господь винагородить Їх сторицею.
З нагоди Різдва Христового і Нового Року пересилаю мої сердечні Різдвяні побажання.
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
Марія Демидчук-Чучман

„Вже рік як Ти постукав у брами незнаного
Лишаючи по собі лиш пам'ять світляну —
Ми споминами з Тобою щоднини
Числимо нестерпної розлуки хвилини".

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

св. п. ІНЖ.

ЮЛІЯНА ОХРИМОВИЧА

(5/16/1923 — 12/18/1986)

складають на слідуючі цілі:

ФКУ, Гарвард $500.00
Український Музей 500.00
Стипендійна Акція СУА 500.00
Дружина ОРИСЯ
ФКУ, Гарвард $500.00
Діти: АНДРІЙ, ХРИСТЯ, ЮЛІЯН
ФКУ, Гарвард $100.00
Теща ГАЛИНА СИРОТЮК

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕВИМОВНО
БОЛЮЧОЇ ВТРАТИ
моєї ДРУЖИНИ

бл. п.

Валентини Калин-Магмет

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в таких церквах:

св. Івана Хрестителя, Віппані, Н. Дж., 11-го грудня 1987 р. о год. 9-ій ранку;
св. Юрія Переможця, Ошава, Канада, 12-го грудня, о год. 9-ій ранку;
св. Володимира, Ґлен Спей, Н. Й., 12-го грудня, о год. 10-ій ранку;
Соборі Пресвятої Родини, Вашінґтон, Д. К., 12-го грудня, о год. 9-ій ранку;
св. Михаїла, Філядельфія, Па., 14-го грудня, о год. 8-ій ранку;
св. Івана Хрестителя, Ньюарк, Н. Дж., 15-го грудня, о год. 7:45 ранку.

Про молитви за спокій душі Покійної просить
чоловік — СТЕПАН

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ
У ВІЧНІСТЬ
мого Найдорожчого МУЖА

бл. п.

Юрія Венгриновича

буде відправлений

ПАРАСТАС
за спокій Його душі

в церкві св. Юра в Ню Йорку
15-го грудня 1987 р. о год. 9-ій ранку

Прошу наших Приятелів і Знайомих згадати Його у своїх молитвах.

Дружина — КАТЕРИНА

ПОДЯКА

Дня 30-го вересня 1987 р. відійшов з волі Всевишнього у Вічність в молодому віці
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, СИН І БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ ТАНАСІЙЧУК

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. Данилові Ґуровичу, парохові української католицької церкви в Бетлегемі за похоронні відправи.

Сердечно дякуємо Родині, Приятелям, Знайомим і всім, що своїми молитвами і участю в похоронних відправах віддали останню пошану Покійному. Зокрема дякуємо Членкиням ОЖ ОЧСУ — Відділ Аллентавн за поміч у приготуванні тризни і за збірку замість квітів на національні цілі, яка дала у висліді 120.00 дол.

Дякуємо Всім за вислови співчуття і моральної підтримки у нашому горі та за квіти і Служби Божі.

Дружина — СІНДІ зі синами
Мама — СОФІЯ
Вітчим — ВАСИЛЬ
Брат — БОГДАН з родиною

ПОДЯКА

Складаємо сердечну і щиру подяку Приятелям, Знайомим і Співробітникам за участь у похороні
нашого БАТЬКА, ДІДА І ВУЙКА

бл. п.

Евгена Зиблікевича

Дякуємо також за вислови співчуття, Служби Божі, квіти і датки на Східньо-Европейський Дослідний Інститут і Український Спортовий Осередок „Тризуб". Нижче вичисляємо усіх жертводавців на ці установи. Як когось пропущено, прошу нам вибачити.

	Тризуб	СЕДІ
Е. і С. Зиблікевич (Марлтон, Н. Дж.)	$500	$500
В. і І. Медуха (Філядельфія, Па.)		500
Б. і Н. Коваль (Ню Йорк, Н. Й.)		250
Р. і М. Хомяк (Вашінґтон, Д. К.)		250
Р. і С. Залуцький (Чикаґо, Іл.)		200
Х. і Я. Пеленські (Айова Сіті)		200
І. Мазурок (Філядельфія, Па.)	100	
Дж. і М. Гил (Синаминсон, Н. Дж.)	100	
Дж. і Дж. Безушко (Мавнт Лорел, Н. Дж.)		100
Б. і Х. Турченюк (Філядельфія, Па.)		100
М. і Л. Онуферко (Філядельфія, Па.)		100
Ю. і М. Чатирка (Марлтон, Н. Дж.)	50	50
Д. і Н. Давидович (Мілвокі, Він.)	50	50
Д. Кузик (Трентон, Н. Дж.)		50
В. Рудко (Ню Гейвен, Конн.)		50
Т. і Г. Рей (Філядельфія, Па.)	50	
Л. і А. Яцкевич (Філядельфія, Па.)	25	25
В. і С. Кебуз (Філядельфія, Па.)		30
В. і В. Кліш (Філядельфія, Па.)		25
Е. Блавацька (Філядельфія, Па.)		25
М. Джвінка (Ню Йорк, Н. Й.)		25
І. Петик (Філядельфія, Па.)		25
С. і М. Новаківський (Філядельфія, Па.)	25	
Г. Давид (Філядельфія, Па.)	25	
Я. Качай (Філядельфія, Па.)	25	
М. і І. Юрчак (Філядельфія, Па.)	25	
Т. і А. Коваль (Філядельфія, Па.)	25	
І. Скіра (Філядельфія, Па.)	25	
Б. і Л. Сірий (Синаминсон, Н. Дж.)	25	
П. і І. Шотурма (Філядельфія, Па.)	25	
Т. Мельничук (Філядельфія, Па.)	25	
Я. і Л. Татомир (Філядельфія, Па.)	25	
Ю. і Т. Данилів (Філядельфія, Па.)	20	
Я. і О. Симіонідез (Філядельфія, Па.)	20	
Р. і Л. Пастушак (Філядельфія, Па.)		20
Дж. Сиборавський (Філядельфія, Па.)		20
Д. Спрупс (Філядельфія, Па.)		20
Р. Савчак (Філядельфія, Па.)	10	
Е. Вяповська (Сиклервил, Н. Дж.)	10	
М. і М. Кічура (Філядельфія, Па.)	10	
С. і О. Іськів (Філядельфія, Па.)	10	
В. і М. Бачинський (Філядельфія, Па.)	10	
М. Шмотолоха	10	
Р. і М. Циган (Пютавн, Па.)	10	

О. Мартинович (Філядельфія, Па.) 20
на Український Освітньо-Культурний Центр

Складаємо спеціяльну подяку проф. Левові Шанковському за прекрасний коментар про Покійного на радіопередачі Блавацького в день похорону, 19-го вересня 1987 р.

РОДИНА ЗИБЛІКЕВИЧ

ЗАСТУПНИК СЕКРЕТАРЯ оборони Вілліям Говард Тефт заявив, що військові бюджети, які плянуються на наступних п'ять років, почавши від 1990 року, будуть зменшені на 12 відсотків, а військові з'єднання будуть зменшені на 100,000 осіб. У дальших бюджетних обмеженнях плянують також звільнити всіх цивільних працівників затруднених військовими з'єднаннями ЗСА.

Чорновіл...

(Закінчення зі стор. 1)

технічного штату (головний редактор — він же і редактор більшості матеріялів, і літредактор, і коректор, а то ще й в.о. друкарки) Звичайно, це відбивається на якості видання. Матеріяли могли б бути ретельніше відредаговані, краще вичитані, видання могло б мати прибабливіший вигляд і т.п. Усе це доводиться почасти приносити в жертву оперативності і актуальності матеріялів.

Після першого номера нам зауважили що даємо мало літературного матеріялу, не пишемо про мистецтво, театр, тощо. У другому номері (який, сподіваємоя, за змістом сподобається нашим читачам) ми ці зауваження врахували, але це привело до майже подвійного збільшення обсягу номера, що ще більше ускладнило нашу роботу.

Були закиди щодо автури. Мовляв, друкуємо самих тільки в минулому репресованих. Біди в тому не бачимо. Слава Богу, дожили до часів, коли перестаємо дивитися на людей, що в роки застою попали на репресивні жорна (іноді цілком випадково, за якоюсь зовсім незбагненною каральною логікою), як на людей іншого сорту. Усі ми — національно свідомі українські громадяни — люди однієї мети і, зрештою, одні єї долі. Крім того, перебудова ще не подолала такого бар'єру, як дискримінація колишніх в'язнів сумління і якщо талановитих літераторів чи науковців не підпускають до офіційних видань і вимушують працювати столярами чи кочегарами, то де ж їм ще друкуватися? Але ми враховуємо й це зауваження, стараємося розширяти автуру.

Були закиди й щодо загального спрямування журналу, його ідейної плятформи. Декому не подобається, що ми часто покликаємося на Леніна і партійні документи, занадто ідеалізуємо період „українізації" (один такий матеріял друкуємо задля полеміки) і т.п. Вважаємо такі закиди несерйозними і необдуманими, як і намагання заперечити цілком легальне, відкрите існування нашого журналу. (Схоже, комусь, особливо в безпечних далях, не терпиться, щоб нас почали забороняти і репресувати).

Було зауваження про двомовність та неусталеність мови. Через поспіх з виданням номер 7 (першого після довгої перерви) відкритий лист В. Чорновола було надруковано мовою оригіналу (російською), але тільки у першій машинописній закладці. Журнал одномовний. Мовну неусталеність не завжди треба списувати на неуважність у редагуванні. Іноді її допускаємо свідомо, коли автори дотримуються мовних норм, що існували до насильницьких правописних змін 1933-34 років.

Ще раз зауважуємо, що із повагою ставимося до всіх видань, що виходили після 1972 року з такою ж, як у нас, назвою (на монополію) ми зовсім не претендуємо, були журнали з такою назвою і до нашого). Але це були інші видання, з іншою ідейною плятформою і структурою (саме під цим оглядом редактор одного із таких видань відмовився ввійти в нашу редколегію, хоч погодився нам дописувати), тому продовженням їх наш журнал бути не може. Але це питання несуттєве.

Нас запитували про наш офіційний статус. Такого ми не маємо. На звернення в ЦК КПРС, де йшлося про відновлення випуску журналу, відповіді не було дотепер. До української влади не звертаємося, нічого доброго від неї не чекаючи, поки в республіці не зміниться партійне керівництво. Орієнтуємося покищо на прецедент з московським журналом „Гласность", політично радикальнішим за наш, що від ряду інстанцій не одержав ніякої відповіді (або відповідь не по суті), однак продовжує виходити без особливих перешкод, як і ще немало громадських видань в Росії й інших республіках.

І, нарешті, останнє. До нас зверталися із запитанням, чи потрібна нам матеріяльна допомога. Потрібна. Досі немалі видатки, зв'язані з організацією журналу, друкуванням матеріялів, роз'їздами і т.п., покривалися за рахунок моєї міжнародної журналістичної премії (за яку я при цій нагоді ще раз щиро дякую фундаторові премії, англійській газеті „Санлей Таймс"). Робити наш журнал платним ми не можемо і принципово (ми не можемо, принаймні в межах СРСР, користуватися авторським правом і забороняти не узгоджене з нами тиражування журналу), і через можливі ускладнення з законом.

Але треба врахувати, що раніше спроби матеріяльної допомоги ставали нераз предметом різних наклепів і спекуляцій з боку охоронної журналістики (цікаво, чи хотіли б помінятися своїми статками машинами, дачами, гонорарами ті борзописці з преміями ім. Галана чи без них, що накидалися в 70-ті роки на наших дружин, яким тільки елементарна допомога внутрішня чи зовнішня давала можливість їхати до нас за тисячі кілометрів на побачення чи спорядити сяку-таку харчову посилку?). Для уникнення подібного, про надіслані для журналу кошти будемо повідомляти, вказуючи повне ім'я чи ініціали (за бажанням). Адреси членів редколегії в кінці випуску.

Для початку дякуємо членові редколегії журналу Іванові Гелю, що із своїх пастуших заробітків в колгоспі переслав нам 100 крб., Миколі Денисенкові з Чернігівщини (50 крб.), політзасланцеві Миколі Матусевичу, що прислав нам для журналу 30 крб., львів'янці О.Г. (25 крб.).

Але, звичайно, найбільшою підтримкою для нас буде небайдуже читання нашого спільного (а отже і Вашого) журналу, розповсюдження його та, при можливості, співробітництво в ньому.

В. Чорновіл."

На Балканах...

(Закінчення зі стор. 1)

„Юніселл" з міста Лімасолу. На летовищі Ларнака вантаж прибув 25-го серпня. За кілька годин на цьому летовищі приземлився літак, що спеціяльно прибув з Болгарії. В документах було зазначено, що літак повинен забрати „конторське обладнання в кількости 10 місць". Цікаво, що в одному екземплярі документів було сказано, що відправником є фірма „Юніселл", а в другому якийсь Андреас Гараламус. Відбирачами вантажу були відповідно фірма „Комімпекс" із Сальонік і одна лондонська фірма.

На папері, таким чином, ніякого порушення ембарґо не було і цінний вантаж був доставлений прямо в Софію, столицю Болгарії. Є відомости, що Стоянов і Сімеонов особисто спостерігали за приманням вантажу на летовищі Ларнака, після чого терміново від'їхали на зустріч зі своїми агентами в Грецію. Документально доказано, що оба вони 25-го і 26-го серпня перебували в Атенах.

Представники грецької контррозвідки підкреслили, що операції щодо західньої технології відбуваються під безпосереднім керівництвом ГРУ (совєтської військової розвідки) і військово-промислової комісії, що знаходиться у Москві. Комісія координує операції в справі діставання західньої технології, необхідної для удосконалення совєтської військової техніки, добиваючись тим самим заощадження мільйонів долярів на наукові досліди і проєктні роботи.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Київ „Сокіл" — Іжевськ „Іжсталь" 9:2

Продовжується сезон у вищій гокейовій лізі СССР. У своїх чергових змаганнях за чемпіонат Київський „Сокіл" зустрів 16-го листопада ц.р. клюб „Іжсталь", з яким виграв 9:2.

Після цього 22-го листопада „Сокіл" відбув змагання на виїзді в Москві з місцевим гокейовим клюбом „Крила Рад", з яким кияни виграли вислідом 4:3. Після цих змагань у показнику табелі ігор вищої ліги на всіх 14 клюбів „Сокіл" займав сьоме місце з 19-ти точками і 75:71 відношення ґолів. Чолову позицію займає упривілейований клюб совєтської армії (ЦСКА) — 28 точок і 100:51 відношення ґолів. Друге місце з 27-ма точками займають гокеїсти „Крила Рад". Змагання чемпіонату вищої ліги продовжуються.

Успішні виступи українських фігуристів

У міжнародних змаганнях фігуристів на леді, що відбулися наприкінці листопада ц.р. у Франкфурті, Західня Німеччина, Наталка Горбенко з Києва здобула третє місце після японки Мідорі Іто і американки Джіл Тренарі.

В групі чоловіків Володимир Петренко з Одеси зайняв друге місце після американського чемпіона Кристофера Бавмена.

Серед танцювальних дуетів у жіночій групі першунами вийшли Марина Климова і Сергій Пономаренко, жителі Москви.

Осяг української легкоатлетки

Любов Клочко з Запоріжжя вийшла першункою міжнародного кросу, що відбувся наприкінці листопада ц.р. в околицях Ле-Ман, Франція. Любов подолала 4200 м за 15 хвилин 51 секунду, випередивши на 12 секунд француженку Корін Жірар.

У Львові проходить чемпіонат з шахів

В. Іванчук, 17-річний студент з Бережан, який під сучасну пору студіює у Львові, вже від першої рунди турніру чемпіонату І-ої ліги СССР з шахів займає позицію лідера між такими відомими гросмайстрами і міжнародними майстрами як О. Романишин, Юдасін, Гавриков, Гуревич, Розенталіс і ін. Іванчук після перемоги з Лпутяном мав на свому конті 6.5 точки з 9-ти можливих. Дальші місця займали: Юдасін 6, Гавриков з Вільнюса і Гуревич з Харкова по 5.5. Ґросмайстер Олег Романишин зі Львова мав 5 точок. Змагання турніру продовжуються.

Вийшло з друку 24-те число журналу „Наш Спорт"

На початку грудня появилося з друку 24-те з черги число (різдвяне) журналу „Наш Спорт". „Наш Спорт" продовжує бути єдиним українським спортовим виданням у вільному світі. Журнал, як відомо, видає УСВТ „Чорноморська Січ". Він друкується українською і англійською мовами.

У 24-му числі цього видання є подані, очевидно, вичерпні факти про осяги спортовців і спортових дружин „Ч. Січі". Особливу увагу приділено цьогорічній спортовій школі, що пройшла з черговим великим успіхом. Статті про Січову спортову школу написали українські і американські журналісти. Багато місця присвячено діяльности УСЦАК. Задокументовано річні першості: з шахів, відбиванки, тенісу і плавання, подано висліди і табелі із 16-их Українських спортових ігрищ молоді.

Для зацікавлених зміцнювати власне здоров'я є подана порада-стаття фахівця з тієї важливої ділянки. Без гумору нема здоров'я, тому в цьому числі журналу є надруковані нотатки жартів і гумору, гуморески, вернісаж.

Для тих, що цікавляться історією українського спорту цим разом є подана стаття про початки копаного м'яча в столиці України Києві. Як завжди в журналі є подана коротка хроніка основних осягів українських спортовців на світовій арені. Згадки ілюстровані фотознімками про найсильніші клюби копаного м'яча в Києві і Дніпропетровську.

Про „Гласність, спорт і реальність" в СССР цікаво написав автор нової книжки „Правда про брехню" Роман Дублян. Цей же автор, наш заслужений спортовий журналіст, не менш цікаво написав про зустріч українців у Чикаго з популярним в ЗСА тренером американського футболу дружини Чикаго „Берс" Майком Діткою, який є українського походження.

На інших сторінках журналу поміщені цікаві для любителів спорту матеріяли, привіти від численних професіоналістів, фірм, кредитівок, братських союзів, організацій. Зацікавлені набути це число журналу можуть замовити його висилаючи оплату 3.50 дол. (чеком або „мані ордером") на адресу: „Our Sport" 680 Sanford Ave, Newark, N. J. 07106.

Новорічна зустріч

У четвер увечері, 31-го грудня ц.р., в гостинних бенкетових залях Голідей Інн в Самервіллі, Н. Дж., відбудеться новорічна зустріч, що її влаштовують УСВТ „Чорноморська Січ" і власник готелю. В часі і після вечері до танців пригравати ме популярна оркестра „Веселі ночі" з Сиракюз. Замовляти місця при столиках можна телефонічно, число (201) 526-9500.

(от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 13-го ГРУДНЯ 1987 р.

Пів. Бруклин, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 158 Відд., о год. 12-ій дня в домівці Народного Дому, 173 Пів. 5-та вул. На порядку нарад: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1988 р. Проситься членів численно прибути. Якщо на означений час не буде відповідного числа членів, збори відбудуться на півгодини пізніше без огляду на скільkість присутніх. — Управа Товариства.

СУБОТА, 19-го ГРУДНЯ 1987 р.

Плейнфілд, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. Ів. Франка 372 Відд., о год. 7:30 веч. в домі при 139 Westervelt Ave., No. Plainfield, N.J. Проситься всіх членів прибути на збори, на яких буде вибір нової Управи на 1988 р. — Секр. Софія Лонишин.

НЕДІЛЯ, 20-го ГРУДНЯ 1987 р.

Дітройт, Миш. Річні загальні збори 175-го Відд. УНС, о год. 2-ій по пол. в залі Української Мишиґенської Ліґи, 6690 Мишиґен вул. Порядок нарад: відкриття і прийняття порядку нарад; вибір Президії; відчитання протоколу з попередніх З. Зборів; звітування: а) Управи, б) делеґатів, в) К. Комісії; дискусія над звітами; абсолюторія уступаючій Управі; Вибір нової Управи; справи різні; питання і внески; закриття ділової частини нарад. Після ділової частини нарад — товариська гутірка при каві й солодкім. Якщо на означену годину не прибуде відповідна кількість членів, Збори почнуться півгодини пізніше, без огляду на кількість присутніх. — В. Папіж, гол., П. Семеґен, прот. секр., Я. Базюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 27-го ГРУДНЯ 1987 р.

Сентрал Фалс, Р. Ай. Річні збори Т-ва ім. Ів. Франка 93 Відд., о год. 3-ій по пол. в домі пані Данилюк, 106 Розмері Рд., Павтукет, Р. Ай. Просимо членів прибути на ці збори. — Управа.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

ДМИТРО І. ТОМ, член УНС Відд. 317-го Т-ва „Запорозька Січ" в Сиракюзах, Н.Й., помер 9-го жовтня 1987 року на 72-му році життя. Нар. 1914 року в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Марію, двох синів Джеймса і Івана та дочку Анну Мек Доналд і 9 внуків. Похорон відбувся 12-го жовтня 1987 року на цвинтарі Св. Марії в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Велич, секр.

ВАСИЛЬ В. БІЛИК, член УНС Відд. 20-го в Дітройті, Миш., помер 5-го жовтня 1987 року на 59-му році життя. Нар. 4-го квітня 1928 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Жанет Білик сина Вілліяма, дочок Жанет і Трейсі та троє внуків. Похорон відбувся 8-го жовтня 1987 року на цвинтарі Форт Кастер в Баттл Крік, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа